

Gazaplanen

Hamas' angreb ind i Israel 7. oktober kan være det nødvendige påskud for Israel til at finde gamle planer frem om at rense Gazastriben for områdets palæstinensere. Denne gang bliver de ikke spurgt, om de vil være med.

Den blodige lørdag morgen gennemførte Hamas' militære gren al-Qassam Brigaderne *Operation al-Aqsa Storm*, det største militære angreb på Israel siden Oktoberkrigen i 1973, for 50 år siden. Udover Hamas deltog tre andre militante organisationer og flere tusinde civile palæstinensere med egne dagsordner i angrebet. De brød gennem Israels højteknologiske hegn omkring Gaza 30 steder med bulldozere, angreb 22 landsbyer og

militærbaser langs grænsen og dræbte israelske soldater og politifolk. Hamas brugte droner til at sætte Israels elektroniske overvågningssystem ud af kraft og ødelagde Israels uovervindelige Merkava kampvogne og angreb med mini-ubåde fra havsiden. Samtidig skød bevægelsen bølger af raketter ind over Israel.

Over tusind civile israelere, kvinder, børn og soldater blev dræbt, og angriberne tog 250 gidsler med tilbage til Gaza og begik derudover ubeskrivelige overgreb og massakrer på civile.

Den israelske regering har hele tiden sagt, at Hamas' angreb kom som en total overraskelse, og antydede dermed, at en af verdens stærkeste og mest veludstyrede militærmagter og efterretningstjenester hverken havde ventet eller var forberedt på disse angreb. Meget tyder på, at det ikke passer.

Voksende antal afsløringer fra whistleblowers, bekymrede insiders, troværdige researchere og militære kilder viser, at den israelske regering måtte have været klar over, at angrebet var på vej.

The New York Times skriver, at Israel har kendt til Hamas' angrebsplaner i over et år. Et 40 sider langt dokument, "Walls of Jericho", med detaljer om angrebets udførelse har i over et år før 7. oktober cirkuleret blandt israelske militære ledere og efterretningschefer. Blot tre måneder før 7. oktober advarede fremtrædende efterretningsanalytikere om, at Hamas havde gennemført

intense øvelser som dem beskrevet i planen, men rapporten blev skrottet, skriver *Global Research* 11. december 2023 (forfatter: Manlio Dinucci, italiensk geopolitisk researcher).

The Times of Israel skrev to dage efter angrebet, at den egyptiske efterretningschef gentagne gange havde advaret Netanyahu om et stort forestående angreb fra Gaza.

To forskellige rapporter fredag før angrebet ser ud til at understøtte den tanke, at Israel havde forkundskab til, hvad der var ved at ske, skriver *Global Research* 16. oktober 2023. Det drejer sig om *The New York Times* og *CNN*, der offentliggjorde advarsler fra amerikanske efterretningsfolk til Israel i dagene op til 7. oktober om, at Hamas forberedte en storstilet operation.

Israelske observatører langs hegnet til Gaza rapporterede gennem flere uger op til angrebet til deres chefer, at de havde set, hvordan Hamaskrigere på den anden side hegnet havde øvet angreb på en model af en kibbutz under overværelse af højtstående Hamas-kommandører. Observatørerne advarede også om, at de havde analyseret videoer, som viste, hvordan Hamas øvede at tage gidsler, og at de mente, at et angreb stod lige for. De kvindelige observatørers rapporter blev afvist af en overordnet officer med besked om, at det var ”svage formodninger”. Flere af disse kvinder blev dræbt i det efterfølgende angreb, og et ukendt antal blev bortført til Gaza.

Koordineringen af disse mange forskellige

angrebsformer har taget både måneder og år at forberede. Det kan Israel ikke have undgået at have haft kendskab til, anfører kritikere. Er det sandsynligt, spørger de, at en af verdens mest sofistikerede militærsystemer udstyret med avancerede satellitter, med spioner i Gaza og internt i Hamas, ikke havde vidst noget om de måneder af forberedelser, som kulminerede 7. oktober?

Hvordan er det muligt, spørger *Global Research* i en artikel 30. november 2023, at hegnet omkring Gaza blev gennembrudt af bulldozere, uden at nogen opdagede det? Gazastriben er omkranset på 64 kilometer af en undergrundsmur udstyret med sensorer til at forhindre bygning af tunneller, et seks meter højt hegn med sensorer, radarer, kameraer og automatvåbensystemer og bemannet med soldater.

Hvordan er det muligt, når Hamas angreb 20 befolkningscentre og dræbte 1.200-1.300 mennesker, at Israels specialtropper, som betragtes som nogle af de bedste i verden, ikke straks gik til modangreb med helikoptere og kun satte politistyrker ind mod angriberne?

Hvordan er det muligt, at Mossad, der betragtes som en af de mest effektive sikkerhedstjenester i verden, ikke opdagede, at Hamas var ved at forberede et angreb? spørger *Global Research* endvidere.

Dokumenter og vidnesbyrd samlet af den israelske avis *Haaretz* afslører, at det israelske militær beordrede den såkaldte "Hannibal Doktrin" i brug 7. oktober for

at forhindre, at israelske soldater blev taget til fange og bragt til Gaza. ”Hannibal Doktrinen” tillader militæret at bruge den nødvendige magt for at forhindre, at fjenden tager soldater til fange, også selv om det medfører at dræbe egne soldater om nødvendigt. Det betød, at mange af de dræbte israelere, både civile og soldater, blev slået ihjel af Israels militær med kampvognsgranater og med missiler afskudt fra Apache kamphelikoptere.

Mistanken om israelsk forhåndskendskab til Hamas’ angrebsplaner forstærkes af hele situationen omkring den elektroniske musikfestival Super Nova, som fandt sted i ørkenen tæt på hegnet til Gaza med tusindvis af unge deltagere, hed det i en anden artikel i *Global Research* (16. oktober 2023). To dage før festivalen skulle finde sted, var eventen blevet flyttet til området, som allerede var betragtet som farligt, fordi det var placeret inden for rækkevidde af Hamas’ raketter. Derudover havde der så sent som sommeren før været voldsomme sammenstød mellem al-Quds Brigader (Palæstinensisk Islamisk Jihad) og israelske styrker. Det vækker undren, at festivalen med de tusinder af unge mennesker blev efterladt uden sikkerhedsstyrker. Ca. 400 unge koncertdeltagere blev dræbt, og nogle blev bragt til Gaza som gidsler.

Det undrer, at der ikke havde været bekymringer omkring sikkerheden ved at placere arrangementet så tæt på Gaza, og der ikke var efterladt sikkerhedsstyrker ved koncertpladsen, samt at der blev givet ordre om brug af

”Hannibal Doktrinen”. Det leder opmærksomheden hen på et særligt mønster i Israels voldelige omgang med palæstinenserne. Israels politiske og militære ledere har aldrig været bange for at ofre medlemmer af Israels egen befolkning i jagten på overordnede mål som ”legale” gengældelsesoperationer efter palæstinensiske terroraktioner i Israel.

I sin bog om Israels krig mod palæstinenserne beskriver Tanya Reinhart (side 133-142) en speciel handlemåde, som det israelske styre benytter sig af for at gennemføre særligt ødelæggende angreb mod det palæstinensiske samfund. Det foregik især under Det Palæstinensiske Selvstyre efter Oslo-aftalerne, da ministerpræsident Ariel Sharon og de israelske generaler havde planer om at fjerne selvstyrets leder Yassir Arafat og genovertage de besatte områder. Det ultimative mål for Sharon og generalerne var den fulde overtagelse af områderne og genindførelsen af det israelske militærstyre.

Når der havde været en periode med relativ ro i konfrontationen med palæstinenserne, skriver Reinhart, myrdede Israel et par palæstinensiske ledere, som palæstinensiske grupper besvarede med terror, som så gav Israel lejlighed til at udføre militære operationer, som fornyede eller forstærkede voldsspiralen.

Palæstinenserens anden intifada var i modsætning til den første fra 1987, som var udtrykt ved civil ulydighed, væbnet og blodig med palæstinensiske terroraktioner mod bløde israelske mål som diskoteker, supermarkeder og busser fyldt med civile israelere.

På et tidspunkt i 2002 var Arafat tæt på en beslutning om at beordre den væbnede intifada ændret til ikke-voldelig civil ulydighed. For at hindre en sådan udvikling myrdede israelerne en fremtrædende leder fra al-Aqsa, en militant gruppe med tilknytning til Arafats Fatah-bevægelse. Tre dage senere svarede gruppen igen med et terrorangreb mod en festsal i den israelske middelhavsby Hadera, som gav Israel mulighed for en ny omgang af ”gengældelse”.

Palæstinenserne fik aldrig en chance for at omlægge deres kamp til civil ulydighed, skriver Reinhart.

”De militære kræfter, som styrer Israel, var besluttet på at udføre deres plan om at annullere Oslo-aftalen og ødelægge det palæstinensiske samfund. For at denne plan kunne gennemføres med succes, var det vitalt at retfærdiggøre den ved en henvisning til blodbadet skabt af terrorisme” (Reinhart, side 141).

Det er ikke kun palæstinensiske liv, som ikke tæller i Israel. De militære kræfter har ingen problemer med at ofre deres egne folk, skriver Reinhart. Hun citerer den israelske analytiker Ran Hacoen for at sige: ”I (den israelske) juntas øjne er der (to) slags mennesker. Først palæstinenserne, hvis liv er en pestilens, som man bør gøre sig fri af. For det andet er der israelere, hvis liv er en national værdi, man kan likvidere, når det er nødvendigt. Besættelse kan fremmes ved at ofre civile i et terrorangreb og bruge deres død til at starte en krig” (Reinhart, side 141, note 146).

At Hamas' *al-Aqsa Storm Operation* bliver brugt som påskud til at gennemføre etnisk udrensning af Gazastriben bekræftes ved stærke vidnesbyrd: f.eks. forsvarsminister Yoav Gallants folkedrabssprog i annonceringen af komplet israelsk belejring af Gaza med aflukning af fødevarer, vand, el og drivmidler lige efter angrebet.

Blev Israel taget på sengen? Det kunne se ud, som om Netanyahu-regeringen foregav at være blevet overrasket af angrebet. Det lyder mere sandsynligt, end at det var en rigtig overraskelse. Israel havde brug for et angreb fra Gaza, et angreb stort nok til at chokere Israel og den vestlige verden, skriver M. Shahid Alam i *CounterPunch* (22. januar 2024).

Syv måneder inde i krigen var der endnu ikke gennemført nogen officiel israelsk undersøgelse af omstændighederne ved Hamas-angrebet og Israels kaotiske reaktioner på overfaldet. Bekymrede borgere og pårørende til gidslerne og de unge døde fra musikfestivalen vil en dag kræve afklaring på de påtrængende spørgsmål, lød det advarende gennem medierne, spørgsmål om ansvar og skyld og mulig hensigt med at placere et så omfattende arrangement med mængder af unge mennesker uden ordentlig beskyttelse klods op ad hegnet til et af verdens farligste sociale slumområder.

I slutningen af august 2024 åbnede det israelske dagblad *Haaretz* (29. august 2024) en sprække ind til en

række møder på højeste niveau i den israelske regering, som kastede en smule lys på spørgsmålet om, hvad Netanyahu og regeringen vidste forud for 7. oktober. De vidste eller var advaret om, at Israels sikkerhed i stigende grad var alvorlig truet af terrororganisationer, men undlod at handle, fortalte den israelske oppositionsleder Yair Lapid til *Haaretz*.

Netanyahus militær og sikkerhedsorganer (Israel Defense Forces (IDF), Shin Bet, politiet) havde så sent som i september advaret regeringen og sikkerhedskabinetet om et øget trusselsniveau fra terrorgrupper, som så voksende svaghed i Israel som følge af sociale uroligheder og spændinger i det israelske samfund i forbindelse med regeringens projekt med omlægningen af retssystemet, og som derfor øjnede en sjælden mulighed for at ramme Israel, fortalte Yair. Både Netanyahu, regeringen og præsident Isaac Herzog var informeret om den stærkt øgede sikkerhedstrussel, siger han.

Yair fortæller i den israelske avis, at han selv deltog i et møde, hvor Netanyahus øverste militære rådgiver orienterede regeringschefen om den tiltagende sikkerhedsrisiko mod Israel, og at Netanyahu ”så ud til både at kede sig og være ligeglad” (29. august 2024).

The Libertarian Institute i USA skrev 24. oktober 2024 med henvisning til en række israelske medier, at omkring tre timer før Hamas-angrebet 7. oktober sendte Israels interne sikkerhedsorganisation Shin Bet en

advarsel til andre elementer i politi- og sikkerhedssystemet om et nært forestående angreb fra Gaza. Advarslen blev sendt som en ”tophemmelig” besked til blandt andre den nationale sikkerhedsorganisation Mossad, men der blev aldrig svaret på rapporten fra Shin Bet. Samtidig fik Nova-musikfestivalen nær hegnet til Gaza lov til at fortsætte trods advarslen. Koncertdeltagere blev slagtet, kidnappet og bragt til Gaza (*The Libertarian Institute*, 24. oktober 2024).

Rapporter angående planer om etnisk udrensning af Gazastriben har cirkuleret i israelske og internationale medier mindst siden 2007, og projektet er blevet accepteret af USA kort efter, at Hamas vandt det palæstinensiske valg og tog kontrol over Striben. Efter tilbagetrækningen fra Gaza i 2005 så Israel sig selv malet op i et hjørne. Den gamle frygt for en palæstinensisk ”flygtningemarch ind i Israel” var blevet vækket igen. Israel holdt stadig Gazastriben militært besat, men det viste sig at være meget vanskeligere at kontrollere området på afstand end ved militær tilstedeværelse inde i enklaven.

Belejret, boykottet, spærret inde, bombet og stort set gjort ubeboelig siden 2007 var Gazastriben efterhånden blevet en social trykkoger, der kunne eksplodere i hovedet på Israel, og det lykkedes Hamas at oprette en stærk modstandsbevægelse internt i Gaza uden for Israels rækkevidde med 7. oktober som resultat et par årtier senere.

Idéen med at skabe en palæstinensisk stat uden for det historiske Palæstina enten i Jordan eller i Sinai har en lang historie i zionistisk tankegang.

De store bombekampagner mod Gazastriben i 2008-2009, 2012 og 2014 løste ikke Israels problemer med Hamas og den overbefolkede Gazastribe og fik ikke Stribens befolkning til at flygte ud af enklaven. Det var tid at finde de gamle planer om etnisk udrensning frem igen og i den forbindelse planerne om at skabe en palæstinensisk stat i Sinai i forlængelse af Gazastriben, den såkaldte ”Større Gaza”-plan i Egypten.

Den oprindelige tanke med Gazaplanen var at knytte Gazastriben til Sinai og bryde grænsen ned mellem de to områder. Washington ville hjælpe med at sikre international finansiel hjælp til en fri handelszone i Sinai-forlængelsen af Gazastribens 365 kvadratkilometer land. Forventningen var, at palæstinenserne i Gazastriben med tiden ville vælge de nye muligheder i Sinai og slå sig ned der eller flytte videre ud i verden.

Skiftende egyptiske præsidenter har afvist at lægge jord til den israelske Gazaplan og dermed overtage ansvaret for palæstinenserne og Israels problemer med Hamas og andre palæstinensiske oprørsbevægelser. Fordelen for Israel med planen ville blandt andet være, at omkostningerne ved at kontrollere den urolige Gazastribe ville blive væltet over på den arabiske verden og det internationale samfund. Det ville Egypten heller ikke lægge navn til, skriver den britiske journalist Jonathan Cook (*Antiwar.com*, 1. november 2023).

Den opdaterede hensigt med Gazaplanen er, at enklavens palæstinensiske befolkning skal rykke ind i Sinai og blive der. En militær zone på adskillige kilometer i dybden skal forhindre folk i at vende tilbage til Gaza. I det lange løb vil Israel opfordre andre stater som Canada, europæiske lande som Grækenland og Spanien og nordafrikanske lande til at optage den palæstinensiske befolkning i Sinai (*Middle East Eye*, 1. november 2023).

Egyptens nuværende præsident Abdel Fattah al-Sisi er under pres fra både Israel og USA for at tage imod Gazastribens flygtningebefolkning og har i mangel af mere tungtvejende argumenter blandt andet spillet det humanitære kort. Han har insisteret på, at Israels bombning af Gazastriben efter 7. oktober skaber en humanitær krise, som er helt ude af kontrol, og nævnt, at krigen mod Gaza er Israels forsøg på at tvinge Stribens civile millionbefolkning til at søge tilflugt i Egypten.

Israel havde forventet, at de overlevende efter tæppebombningen af Gazastriben ville tvinge sig vej ind i Sinai, men Egypten spærrede sin grænse til Gaza, for regeringen var bange for, at den egyptiske befolkning ville se dette som samarbejde med Israels om etnisk udrensning af palæstinenserne. I stedet for har Israel og USA arbejdet på muligheden for at få spredt palæstinenserne ud over Europa og en række asiatiske lande. På længere sigt vil Egypten formentlig være til at snakke med om at tage imod en del af palæstinenserne,

hvis det lykkes Israel at rydde hele Striben. Egypten kæmper med en bundløs statsgæld og vil på afstand af Gazakrigen være interesseret i tilbud fra USA og verdens finansinstitutioner om at få eftergivet en stor portion af gælden mod at tage sin del af fremtidens hjem- og statsløse palæstinensere.

Netanyahu har forholdt sig tavs til de fleste af disse planer og beretninger i offentligheden, men 15. marts 2024 skrev det alternative netmagasin *Unz Review* med henvisning til israelske medier, at Netanyahu i december havde fortalt medlemmer af Likud Partiet, at strategien med at bombe civile og påføre Gaza hungersnød var en bevidst taktik til at terrorisere arabere til ”frivillig emigration”.

En længe forberedt israelsk plan var ved at blive ført ud i livet med Hamas som uvidende fødselshjælper, nemlig at gøre det af med palæstinenserne i Gazastriben og overtage deres territorium.

Mens Israel gennemførte ødelæggelsen af Gaza, krøb palæstinenserne sammen i ruinerne med det traumatiske ekko fra Nakba'en for 75 år siden i baghovedet. Hvornår bliver det umuligt for verden at se bort fra massegrave, ødelagte hospitaler, børn begravet under ruiner og filmede massehenrettelser? Umuligt at ignorere opfordringer fra israelske ledere til at udrydde palæstinensere, at overse udtryk for glæde og stolthed i Israel over ødelæggelserne i Gaza og håb om gennemførelse af en ny Nakba?

Umuligt at overhøre Netanyahu's ordre til Gazas 2,2 millioner palæstinensere om at ”komme ud nu, (for) vi vil være over det hele og med al vor magt”? Umuligt stiltiende at acceptere præsident Isaac Herzogs gentagne understregninger af Tel Avivs hensigt om at rette de israelske våben mod alle palæstinensere i Gaza uden at skelne mellem militante og civile? Umuligt at være vidne til, at israelske ledere på alle plan opfordrer til ødelæggelse af en særlig gruppe mennesker efterfulgt af militærkampagner, som decimerer denne folkegruppe?

Den vestlige verdens medvirken udgør en klar trussel om udradering af Gazastriben og udslettelse af enklavens daglige liv og kultur. Det israelske angreb på Gaza kan vanskeligt ses som andet end en operation med henblik på at udslette befolkningen, hedder det i det amerikanske medie *Mintpressnews.com* (20. juni 2024). Den uhørte grad af ødelæggelser på så kort tid understreger, hvad kilder ifølge menneskeretsrapporter betegner som folkedrabselementet i Israels handlinger.

De følgende linjer om hungersituationen i Gazastriben er en sammenfatning af de ledsagende kommentarer til den seneste rapport om *Retten til mad*, som FN's særlige rapportør for området, Michael Fakhri, fremsatte ved afleveringen af dokumentet (A/79/171, 17. juli 2024) til FN's generalforsamling i begyndelsen af september her citeret af *Middle East Eye* (9. september 2024):

Spredningen af sygdom og Israels sultkampagne i Ga-

za har dræbt flere mennesker end bomber og kugler. Skaderne påført af hungersnød vil følge palæstinenserne gennem flere generationer i fremtiden. Aldrig i efterkrigshistorien er en befolkning gjort til hungerramte så hurtigt og så gennemført, som det er tilfældet for de 2,2 millioner palæstinensere, som lever i Gaza. Udover at ødelægge Gazas fødevaresystem har Israel brugt humanitær hjælp som et politisk og militært våben til at skade og dræbe palæstinensere i Gaza som følge af de alvorlige restriktioner, Israel har påført tilgangen af humanitær hjælp til den belejrede enklave.

Mens generalforsamlingens medlemmer var i gang med at fordøje rapportens beskrivelser af hungersnøden i Gaza, kunne Danmarks udenrigsminister, Lars Løkke Rasmussen (M), ved selvsyn danne sig et indtryk af katastrofen. På sin afrikarejse med besøg i Egypten i midten af september fik udenrigsministeren også mulighed for at besøge grænseovergangen mellem Egypten og Gazastriben ved Rafah. Her kunne han ifølge *Ritzaus* medrejsende journalist se, ”hvor der på den anden side af grænsen er titusinder af palæstinensere ramt af elleve måneders krig og en alvorlig mangel på livsnødvendigheder som mad, vand og medicin”.

På den egyptiske side af grænsen kunne Løkke Rasmussen også se omkring 1.500 lastbiler med nødhjælp til palæstinenserne strandet i en ti kilometer lang kø. En af chaufførerne i køen fortæller, at han har ventet i fire måneder for at kunne aflevere sin ladning nødhjælp.

En lokal nødhjælpsarbejder fortæller, at der

lukkes omkring 10 lastbiler ind dagligt, men når der er prominent besøg ved overgangen som aktuelt den danske udenrigsminister, lukkes grænsen helt.

Ritzau citerer Løkke Rasmussen for at sige, at ”det er frustrerende at stå her og vide, at der er en humanitær katastrofe på den anden side af hegnet her, som ikke er naturskabt, men menneskeskabt”. ”Der er et verdenssamfund, der gerne vil hjælpe til”, fortsætter Løkke Rasmussen. ”Der er placeret hundredvis af lastbiler, men de kan ikke komme ind. Det gør mig dybt, dybt frustreret” (10. september 2024).

”Det er ikke fordi, jeg kan handle på det (besøget)”, tilføjer udenrigsministeren, ”men det berører mig dybt. Og jeg tror, at det vil styrke min egen dialog, jeg skal have, blandt andet også med mine israelske kolleger” (*Avisen Danmark*, 11. september 2024).

Den danske regerings holdning til Israels krig mod Hamas og den palæstinensiske katastrofe i Gazastriben, blandt andet hungersnøden forårsaget af Israels blokade af nødhjælp, er den, at ”Israel har ret til at forsvare sig selv”. Derudover sælger Danmark våben og militært udstyr til den jødiske stat og køber selv våben hos israelske Elbit, som tester sine kanoner, raketter og droner på palæstinenserne i Gazastriben.

Med sit besøg ved grænsen til Gazastriben har Lars Løkke Rasmussen som udenrigsminister og øverste repræsentant for den danske regering på stedet fået et

personligt indblik i FN's påståede folkedrabsэлеment i Israels påførte hungersnød på den indespærrede palæstinensiske befolkning. Udover udenrigsministerens "dybe frustration" ved den personlige oplevelse ved synet af den israelske blokade af nødvendig fødevarehjælp til de sultende mennesker er der imidlertid ikke noget, der tyder på, at hans pludselige indsigt i de israelske krigshandlinger vil gøre indtryk på regeringens fortsatte ubetingede opbakning til Israels krig mod Gazas civilbefolkning. I sin tale på Socialdemokratiets kongres i Aalborg i weekenden efter Løkke Rasmussens besøg ved Rafah nævnte statsminister Mette Frederiksen ikke Israel og Gaza med ét ord og afviste senere blankt at anerkende en selvstændig palæstinensisk stat (*Kristeligt Dagblad*, 16. september 2024).

I et interview med *Weekendavisen* tre uger senere (*Weekendavisen*, 4. oktober 2024) gjorde Frederiksen sig dog til talsmand for, at der må gennemtvinges en to-statsløsning. På spørgsmålet, om det eventuelt skulle ske militært, svarede hun: "Det skal jeg jo ikke designe, men jeg synes ikke, man skal afvise noget. Jeg tror ikke, der er anden vej".

Imens bombesprængte menneskekroppe, rådnende ligrester og sodede stumper af nedbrændte teltlejre for hjemløse flygtninge tegner billedet af grufulde hverdage i Gaza på vejen til en ny Nakba, fortaber internationale eksperter sig i juristerier og spekulationer om, hvornår det er tilladt at slå folk ihjel eller ej, i hvilke krigs- og ikke-krigshandlinger, og definitioner på folkedrab.

I den forbindelse pålagde Den Internationale Domstol i Haag, ICJ, i begyndelsen af 2024 Israel at ”tage alle forholdsregler for at sikre, at handlinger, som falder ind under folkedrabskonventionen, ikke finder sted i Gaza”. Endvidere skulle Israel skabe sikkerhed for, at det israelske militær ”ikke begår folkedrabshandlinger”, og blandt andet forhindre og straffe opfordringer til folkedrab. Israel blev også pålagt at muliggøre og bidrage til basale fornødenheder og humanitær hjælp til Gazas befolkning. Regeringen i Jerusalem fik derudover besked på inden for en måned at rapportere tilbage til Haag om, at Israel havde adlydt ordren fra verdens højeste domstol (*CounterPunch*, 29. januar 2024).

Israels svar på den bureaukratiske henvendelse var at slå ned på de FN-institutioner, som hidtil havde forsøgt at afbøde nogle af de værste dagligdags følger af det israelske militærs hærgen i Gazastriben – senest med forbuddet mod FN-organet UNRWA’s arbejde i Israel (*Kristeligt Dagblad*, 30. oktober 2024) – samtidig med at Israel satte turbo på den fortsatte ødelæggelse af palæstinensernes levemuligheder.

Som når det israelske militær jagter to Hamas-ledere, som de hævder gemmer sig blandt civile flygtninge i en teltlejr med 80.000 beboere ved stranden i al-Mawasi vest for Khan Yunis, som Israel tidligere har udnævnt til ”sikker zone”, og en tidlig lørdag morgen angriber med bølger af fly og droner med amerikanske JDAM bomber og målrettede missiler og i en ny massakre begraver 90 beboere dybt under sandet og sårer over 300 andre.

I en artikel i det USA-baserede medie *Mondoweiss* (14. juli 2024) beskriver to palæstinensiske journalister, Tareq S. Hajjaj og Hassan Suleih, hvad de så og hørte søndag den 14. juli, da de besøgte resterne af teltlejren på stranden ved al-Mawasi dagen efter det israelske angreb.

”I et hul i jorden næsten større end en skolegård graver en gruppe unge mænd ned gennem sandet og haler lig op”, indleder de reportagen.

”Hans hoved er her! Hans hoved er her!”, råber én.
”En mand dukker op fra hullet bærende på et barn”.

”Hvem ved, hvis barn det er? Hvem kender hans familie? Hvor er hans forældre?”, råber han.

”Bag ham ligger lig og løsrevne lemmer spredt rundt på jorden. Nogle stikker op fra sandet, halvt begravet”, hedder det i reportagen.

Journalisterne talte blandt andet med 16-årige Shaima Farwaneh, som befandt sig tæt ved stedet, hvor missilerne ramte den morgen. Hun var ved at lave morgenmad til familien, da bomberne eksploderede. ”Folk og sand spredtes overalt, lemmer, som engang sad på kroppe, fløj over hovedet på folk”, fortalte hun og fortsatte:

”Jeg så en lille dreng, som skreg. Han havde mistet sine ben og kravlede skrigende på sine hænder. Bomberne blev ved med at falde, og pludselig forsvandt drengen. Jeg så, hvordan han forsvandt for øjnene af mig, mens vi løb med øjnene mod jorden, ude af stand til at gøre andet end at løbe”.

”Hvilket liv vi lever i disse telte, hvor vi skal se lig uden lemmer af vore søskende og familie flyve over vore hoveder”, sagde Shaima.

Et andet vidne, Samah al-Farra, fortæller journalisterne om folks panik og om hvordan hun oplevede ”verden vendt på hovedet”, og om ”ligene af martyrerne lå omkring os, skåret i stumper” og om hvordan ”menneskerester, sand og lig fløj over hovedet på os, mens vi løb”.

Få måneder senere var de israelske bombepiloter på vingerne over al-Mawasi igen. En tidlig tirsdag morgen bombede Israel endnu en gang teltlejren med sovende mennesker i jagten på ”vigtige medlemmer af Hamas”, som det israelske militær forklarede ifølge *Al Jazeera* (10. september 2024). Bomberne efterlod ni meter dybe huller i sandet. Vidner beskrev kaotiske scener med brændende telte og israelske rekognosceringsfly cirkulende over lejren. Denne gang blev 40 mennesker dræbt og mindst 60 såret.

Det medicinske tidsskrift *The Lancet* har beregnet, at selvom Israel skulle stoppe bombningen af Gazastriben nu, så vil de palæstinensiske dødstal mindst nå op over 186.000, når de indirekte følger af ødelæggelserne regnes ind i tabstallene, som er sat meget lavt. (*The Lancet*, 5. juli 2024).

”Væbnede konflikter har indirekte sundhedskonsekvenser ud over de direkte skader på grund af volden”, skriver *The Lancet*’s eksperter. Der vil ”fortsat komme mange indirekte døde i de kommende måneder og år”

som følge af ”ødelæggelsen af (Gazas) sundhedssektor og de alvorlige mangler på fødevarer, vand og bolig”, hedder det.

Følgen af manglende adgang til sundhedssystemet illustreres af eksemplet med gravide kvinder i Gaza, som bedømmes til 50.000, da krigen begyndte. Mange har aborteret, og der har været mange dødfødsler, der er foretaget kejsersnit med uskarpe instrumenter og uden bedøvelse, mens et stigende antal nyfødte simpelthen dør, fordi sultende mødre føder kritisk undervægtige babyer (*CounterPunch*, 2. september 2024).

FN's Befolkningsfond (UNFPA) fortsætter med at udsende rapporter om de palæstinensiske gravide kvinder og nye mødres prekære situation i Gaza og til dels også på Vestbredden (ca. 50.000 i Gaza, ca. 73.000 på Vestbredden og i Østjerusalem, ifølge FN, 22. oktober 2024). Sult, stress, sygdom og mangel på hospitalsbehandling er en dødstrussel for de vordende mødre og deres børn.